

skyggelignende Mand, som langsomt og med bøjet Hoved vandrede ned over den yderste Skraaning bag det høje Sømærke.

„Binder jeg maaske for fast?“ spurgte Pateren, — han havde mærket et lille Ryk fare igennem hende.

„Aa, det gaar an —“ svarede hun, idet hun hurtigt fattede sig, men vedblev ufravendt at stirre efter Skikkelsen derude, hvor Himmel og Jord flød sammen i Taage.

Synet af Emanuel kom hende vel langt fra overraskende; men det virkede ganske anderledes paa hende, end hun havde ventet. Det slog hende, hvor godt han passede i disse øde, tavse, ensomme Højder, fjernt fra Menneskers Færden. Han blev saa sælsomt fremmedartet heroppe, saa mærkelig stor i Stilen. — — — Men var det virkelig ogsaa ham selv? Ikke alene gjorde hans Skikkelse et besynderligt ulegemligt og samtidig kæmpemæssigt Indtryk mod Taagehimmels graablaa Dunst; ogsaa hans Holdning og Gang fik i disse Omgivelser et Præg af overjordisk Højhed.

Hun forstod i dette Øjeblik, hvad hun engang havde hørt Fiskerne tale om, at han mindede dem om Alterbilledet i Sandinge Kirke. End ikke Straalekransen manglede. Ved et mærkeligt Tilfælde stod nemlig Solen lige bag ham, omtrent i Højde med hans Hoved, hvor den skimtedes gennem Skyerne som en mat, maanestor Lysskive, der ganske lignede en Glorie, som blot var anbragt lidt for lavt.

„Nu haaber jeg, det er tilfredsstillende!“ sagde Pateren og rejste sig efter fuldbragt Gerning.

Men skønt Emanuels Skikkelse nu var dukket under Synslinjen, blev Ragnhild staaende som en Støtte. Med et bestandig mere forundret, tilsidst helt forfærdet Udtryk blev hun ved at stirre henimod den Plet, hvor han forsvandt.

„Vil De sige mig, Pastor Petersen,“ sagde hun omsider og lagde en skælvende Haand paa hans Arm. „Er det mig, der pludselig er bleven gal ... eller hvorledes forholder det sig? Ser De ogsaa tre Sole paa Himlen i dette Øjeblik?“

„Hvad siger De? Tre Sole?“

„Ja. Se, der ... og der ... og der!“

„Ja, sandelig! De har Ret! ... De har virkelig Ret!“